Any VI BARCELONA 27 de juny de 1915 N.º 238

RENAIXEMENT

Adherit a la Unió Catalanista

SURT ELS DIUMENGES

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per a totes les nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per a estatuir la llegislació civil i per al règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ésser àrbitres de la nostra administració.

Que siguin Catalans tots els qui a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions i impostos per a contribuir a les despeses generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevulga que siga el llur pensar i sentir en materies **religioses, polítiques o socials.**

SIGUEM JUSTOS

LA nostra benvolguda Barcelona no és d'ara que posseeix sentiments altruistes i, per tant, no és d'ara, tampoc, l'interès que ben sovint demostra per a socorre als desvalguts i aliviar les miseries i malestars socials. La dolcesa de la nostra ciutat s'ha demostrat sempre i és, també, de sempre que ha volgut ésser magnànima i generosa envers els homes que amb els llurs sofriments han posat moltes voltes una nota de tristor a les alegríes i platxeris ciutadans.

Mes, devegades, i per evitar que sobrevingui el sarcasme, convé no abusar-ne massa dels tòpics caritatius ni ésser massa pròdigs en l'adopció d'actituts altruistes, sobretot al tractar-se d'estaments que, a voltes i parlant en termes generals, ben poca cosa fan per ajustar totes les seves accions d'homes especuladors i de negoci a un mètode de pura bondat que no s'aparti gens ni mica d'aquelles accions qu'encarnen veritables sentiments d'amor al proisme i donen paleses proves d'ésser, aquell que les practica, un ferm partidari de la fraternitat humana.

Repetides vegades hem pogut presenciar en aquesta dolça Barcelona nostra, com, amb el pretext de socorre tal o qual institució benèfica, s'hi organitzaven lluides festes i atractius espectacles. La gent barcelonina, en general, unes vegades i l'anomenada bona societat, en particular, unes altres, sempre han respost, entusiàsticament, a la crida que pels organitzadors d'aquelles festes s'els ha fet. Això vol dir que'l nostre poble sent la bondat i comprén el fí pel qual certs festetjos són organitzats. Però, en aquests moments i suggerides per la darrera festa de caràcter benèfic celebrada, unes sinceres paraules brollen del cor nostre i nosaltres, que noblement professem una idealitat que s'ens ha clavat a l'esperit pel gran sentiment d'amor i germanor per als homes que en son sí porta, no podem per menys que dir-les, convençuts que, pronunciant-les, també fem una afirmació d'amor al proïsme i d'estimació per aquells germans nostres que, amb les llurs penes i afliccions, donen lloc a la constitució i funcionament permanent de comités, associacions i *roperos* femenins qual finalitat no és altra que escampar — fermament ho volem creure — guspires de benaurança i amor entre aquells homes que, desemparats de la sòrt i la fortuna, han vist com les afroses desventures rosegaven i consumíen la salut del séu còs i s'enduien lluny d'ells el sentiment de bellesa que tots portem a l'ànima.

Per guarir o apaivegar les desgracies socials que'ls homes pateixen, serà un procedi-

ment tant productiu com se vulgui, l'organització d'un sarau, una revetlla o una festa de la flor, però, entenem, nosaltres, que no és gaire piadós ni humà, que mentre els germans nostres, que amb el producte metàl·lic d'aquelles festes potser seràn socorreguts, se revolquen pel llit de dolor i de mort, els que s'erigeixen en espontanis benefactors d'ells, s'entreguin a la diversió amb espectacles que no sempre reuneixen totes les garantíes de posseir l'estricte sentit de moralitat que acaparen els estaments socials que quan actúen d'ànimes benèfiques procedeixen amb una caritativa austeritat que no és la mateixa que usen quan, posats en les interioritats de les llurs especulacions fabrils o comercials, exerceixen amb tot rigor la explotació humana, sempre iniqua i reprobable.

Els individus pertanyents als estaments socials enriquits i superbiosos, no demostraràn pas la possessió d'una delicada bonesa de sentiments humans, perquè, en una diada benèfica, depositin una almoina en la mà fina i sedosa d'una damisel·la postulant. Millor demostraràn que'ls batecs del séu cor a voltes se veuen refrenats per els patiments dels séus semblants, si ells, per la seva part i en tot quan depengui de la llur voluntat d'homes de negoci, d'homes cotitzadors de l'esforç i el treball dels altres homes, procuren que en totes les llurs explotacions mercantils no s'hi vesllumi la més lleu senyal de sofriment ni suplici humà.

Han de sapiguer, els individus que per luxe professen virtuts caritatives, que 'ls homes que, degut a l'apremiant lluita per l'existencia, han d'anar a raure sots el domini capitalista que l'organització social d'ara consent i legalitza, deuen gaudir de totes aquelles millores i perfeccionaments a que tenen dret; han d'estar segurs, els esperits compassius que exerceixen la seva *caritat* en una matinal festa de diumenge i de cara a les llurs relacions i coneixences aristocràtiques, que no hi ha ningú que, econòmicament, d'ells depengui, que no pugui nodrir el séu estòmac amb la sacietat que cal a les persones per a poguer viure amb un xic de robustesa; és necessari que'ls homes dels nuclis capitalistes interroguin, en una profonda i íntima contrició, a la llur conciencia per a que'ls convenci de que tots els séus actes no s'aparten gens de la rectitut social que cal per a poguer sentir amb noblesa el condol que an els homes bons, per força, té de causar-los-hi la terrible contemplació dels atacats de malures i dissorts que només tenen per fonament la desmesurada ambició i la manca de sentiments humanistes de les classes burgeses.

El calze de les asprors de la vida, ben sovint es veu buidat pels estaments humils que a la societat només poden ofrenar-li la força del séu còs i és, per això, que sempre entranyen una joiosa bellesa les actituts que tendeixen a l'endolciment d'aquelles asprors i emprò, les almoines fetes a la faisó dels vells sistemes confessionals, no endolciràn pas gran cosa el regust de fel que'ls dolors socials fan sentir an aquells que'ls pateixen.

No és pas amb almoines, no sempre purificades per el sant i pur altruisme amb que haurien d'ésser fetes, com poden remeiar-se els mancaments dels nuclis capitalistes de la societat. Es amb actituts d'absoluta justicia com les anormalitats i els desviaments socials deuen resoldre's; és no realitzant jamai cap perversa acció, embrutidora pels que, per necessitat han de sofrir-la, com ha d'ennoblir-se la vida dels homes.

Per apaivegar socials dolors i humanes malaurances, deixem-nos de caritats i de festes; allunyem-nos de procediments no sempre justos i fem ressaltar a tothora la bonesa del cor humà. Practiquem la senzillesa; guiemnos per la bondat i rebutjem, per antisocial, l'explotació humana. Que'l sentiment de germandat arbori les nostres ànimes i, quan aixís sigui, ja no haurem d'ésser caritatius, car haurem passat a ésser equitativament justos.

Joventut Nacionalista de Catalunya

DISSABTE, dia 3 de juliol, a les dèu de la nit

CATALUNYA i VALENCIA NACIO

conferencia, per En

M. Duràn i Tortajada

al Centre Autonomista de Dependents, Rambla de Santa Mònica, n.° 25.

TOT nucli de gent, que creu, que espera, que treballa damunt la realitat d'avui, i que per reposar somnía la realitat de demà, està exposat—i com més gran és el séu contingut de fè i d'entusiasme, més augmenta la seva propensió—al patiment d'un cert tipus de pretensió gairebé diabòlica, encoberta sots una característica aterradora bonhomía. Aquest tipus es troba generalment allà on l'activitat és més febrosa, allà on se va d'aquí i d'allà, on se construeix, on se lluita, i la seva existencia és acusada en la conciencia dels que hi treballen, per la sensació de presencia d'una certa nosa amb la qual se topa, s'entrebanca i sovint s'aparta, violentament i inconsiderada, tan tost a la dreta, tan tost a l'esquerra. Ell viu en mig de la gloriosa furia, mes en resta alliberat, car ell «no hi creu»: aquesta és la seva fórmula.

La seva «incredulitat» no és la convicció vulgar de l'home pessimista qui s'arrauleix en el misteri de la llar, dur i enigmàtic com una estatua, glacialment insensible, i inexpugnable a l'entusiasme encomanadiç de les humanes follíes. No; ell sent com un manament superior li anuncía que'l séu lloc d'honor i de perill és entre'ls que creuen i laboren, i allà acut a afirmar-hi com un apòstol la seva descreença, amb una impassibilitat i una abstenció de contribuir a la general activitat, que sovint es veuen ultratjades amb els titllats de «comoditat» i «ronsanería» per aquells qui mai saben compendre la subtil i alada intervenció a la vida, de les existencies superiors i escullides.

A voltes la seva presencia en mig del laboriós bregar és tan insistenta, que s'arriba a confondre'l amb els qui's senten posseits per la divina febre de la lluita i se li demana un petit esforç, una breu contribució a la tasca comuna. I—heu's-aquí lo sublim de la seva conducta—ell que «no hi creu», hi accedeix com empès per un crudel fanatisme que l'impel·leix a no servar fidelitat de creient ni a les seves conviccions més arrelades, i la obra seva, anc que oferta amb una cínica i displicenta ganyota, té un tan ben simulat caient de simplicitat i candidesa, que arriba a semblar fruit angelical per aquell qui no té coneixença de les formidables reserves d'ironía i d'escepticisme acumulades sots la seva ingènua apariencia.

L'existencia de «l'home qui no creu» s'escola llisquenta per damunt de les activitats amigues que li donen relleu, tan sols menaçada per un relatiu perill: el de que un dia el nucli amic arribi a no trobar lleu la seva presencia, i el convidi empenyent-lo suament cap a la porta amb gest inconfondible, a recloure's en la torre d'ivori dels grans incompresos.

MAIG.

En Narcís Monturiol

LA guerra europea, donant tràgica realitat a la navegació submarina, tregué de l'oblit la obra d'un català il·lustre del passat segle: En Narcís Monturiol.

Ha calgut que passessin més de cinquanta anys i que la humanitat tota trontollés i sentís l'esgarrifança produida per la lluita actual en son aspecte marítim, per a que's comencés tot just aquesta obra de justicia d'honorar la memoria d'un dels precursors de la navegació submarina.

En la nostra terra, on tan mancats estem d'avenços científics propis, l'esforç d'En Monturiol no pogué aixecar el patriotisme dels catalans del séu temps per a que l'ajudessin a acabar definitivament lo que fou il·lusió de la seva vida. Fòra de Catalunya, En Monturiol trobà en els governs i en tots els elements oficials de l'Estat una cooperació freda i sense entusiasmes.

Aixís, després de lluitar anys i anys amb convicció i perseverancia, tota la seva obra desaparegué entre fulls de paper sellat i en un encant públic.

En Monturiol fa més de cinquanta anys resolgué amb els séus dos *Ictíneos* la navegació submarina i tots els séus problemes. Les proves que aleshores foren fetes demostraren la importancia de l'invent i la trascendencia que

tant en l'ordre científic com en la pràctica podía tenir i segurament tindría.

Però en aquella època de lluites polítiques intestines, En Monturiol no trobà ni en els séus conciutadans, ni en els governs, l'escalf necessari per a portar a terme els séus propòsits.

Avui, que la navegació submarina ja és un fet, tot el món s'ha estremit d'admiració al donar-se compte de que'ls alemanys han perfeccionat els séus submergibles en forma que ningú havía encara sospitat com a realitzable.

I no obstant, la obra d'En Monturiol, que no era un perfeccionament sino una creació, i que en relació al séu temps constituía un avenç molt més gran i remarcable que'l d'ara, no pogué assolir ni tan sols el regoneixement públic del sèu veritable mèrit.

En Monturiol ideà el séu *Ictíneo* per a aplicar-lo a una obra de pau, facilitant l'extracció dels tresors que la naturalesa guarda dins dels mars. Avui, transformats en formidable arma de guerra, els submergibles, dels mars no'n treuen cap tresor, sino que, pel contrari, hi enterren milers de vides humanes i el valor incalculable dels poderosos vaixells a la persecució i destrucció dels quals venen dedicant-se.

Això presenta cruament la realitat humana. Per a l'invent científic, de pau i de treball, la indiferencia i l'oblit. Per a l'aplicació d'aquell invent a una obra de destrucció i de mort, l'admiració i l'elogi.

Catalunya no pot ni dèu seguir-lo aquest camí, i encara que la indiferencia passada resulti imperdonable, el sol propòsit de fer justicia a En Monturiol constitueix una reparació.

La Mancomunitat de Catalunya l'ha començada aquesta obra reparadora, acordant erigir un monument a la nostra ciutat a l'inventor de l'*Ictíneo* i precursor de la navegació submarina. Aquest acord és el primer pas, però cal esperar que aquest monument no resti, com tants altres, en projecte. No's tracta de col·locar una primera pedra, ni de nomenar una Comissió, sino de portar a la pràctica ara lo que devía haver-se fet ja fa mig sigle. I encara no cal parar-se aquí. En la obra d'En Monturiol hi cooperaren altres dos catalans: En Josep Missé i En Joan Monjo. El nom d'aquest és el d'un carrer de Barcelona. Per què no s'ha de concedir igual honor a En Missé, aquí on els nostres regidors s'han recordat per a batejar carrers, fins d'En Copèrnic i d'En Céssar Cantú?

E. MAYNÉS GASPAR.

El sentit dels termes mitjos

DEGUT, potser, al temperament d'homes meridionals que'ls catalans posseim, es troba a mancar en les manifestacions externes de les nostres costums polítiques l'aplicació d'un just sentit de termes mitjos que sostregui les actuacions catalanes de les foguerades exageradament entusiàstiques a que, en certes tongades, ens entreguem i les aparti, també, del fret escepticisme on cauen, extingits que són els esclats passionals que han inflamat el nostre esperit col·lectiu al decantar-nos en prò d'un determinat moviment que a casa nostra s'hagi iniciat.

Totes les idees al manifestar-se davant els poders que amb una o altra forma coaccionen la voluntat d'aquells que en sofreixen la violencia, producte d'una aplicació bon xic injusta de les lleis que haurien hagut d'ésser elaborades fixant l'esguard en un mes enllà rublert d'amorositat i benestar humà, han d'ostentar un alt grau de dignitat que les faci ésser posseidores d'una ferma enteresa que no's vegi doblegada ni tractada amb menyspreu per res ni per ningú. Han de tenir sempre les idees el major prestigi i jamai ni defeccions ni transicions humiliadores deuen ésser considerades com a procediments de lluita.

No són pas els arruixaments tumultuosos ni tampoc les desaforades cridories, la tàctica que més convé per a lograr fer triomfar un ideal. Les exagerades convulsions realitzades pels homes an el sí dels pobles, tenen devegades resultats contraproduents pel fí que pretenen abastar, i es dóna el cas, moltes voltes, que a l'únic lloc que condueixen les epilèptiques batzegades dels nuclis socials que persegueixen l'entronitzament d'una idealitat que ha de transformar organismes i maneres d'ésser de les societats, és a la inacció i estroncament d'energíes col·lectives que ceguen l'esperit dels homes i els priven d'esguardar com les llurs fantasioses quimeres, per l'acció que al séu damunt la fè purificadora de tot anhel reivindicador, hi exerceix, s'enlairen i esdevenen realitats virtuals que encarrilen el present i l'avenir de la vida dels homes i dels pobles de cara a les més lliures i amoroses modernitats socials.

Com millor pot triomfar un ideal, és mantenint-se a tothora íntegre en les seves aspiracions i deixant de banda les petiteses entorpi-

dores de l'ascendent desenrotllo de que té d'anar revestit. Es manifestant-se amb persistent insistencia com esdevindràn factibles les il·lusions ideològiques dels homes; és seguint la ruta serenament, però enèrgicament a l'ensems, com un ideal, de l'estat embrionari en que's trobi, passarà a convertir-se en realitat viva i palpitant.

No deuen rebutjar-se sistemàticament les actituts de força que en molts casos són actituts supremes, però, tampoc, esbogerradament i sense mètode, dèu propagar-se i menys llençar-se un poble a la realització violenta d'actes que, forçosament, han de desacreditar l'ideal pel qual aquells actes puguin dur-se a terme.

Res més lluny del nostre intent que fer des d'aquestes planes la condemna en general, de les actituts violentes que per al triomf del llur respectiu idealisme els homes i els pobles a voltes es veuen obligats a adoptar. Creiem que'ls sacrificis individuals i col·lectius d'un poble són belles ofrenes a la inmaculada bondat d'un ideal, però creiem, també, que la pràctica insistent i continuada de totes aquelles aspiracions que's pretinguin implantar ha d'ajudar eficaçment a fer esdevenir triomfador l'ideal pel qual es lluiti.

Mostrant, els homes que sentin remoure dins del séu pit ideals de perfecció i de bondat una austera fortitut que'ls faci enèrgics i dignes és com millor treballaràn per a lograr l'entronitzament de la seva idea.

No volem patrocinar ni fer-nos solidaris de cap teoría conservadora i legalista que faci creure an els homes que en el món tots els pobles estàn ben determinats perquè la respectiva delimitació previament ha sigut feta. No ho volem creure que'ls homes hagin de tenir atribucions diverses segons sigui la llur posició social. Volem creure, només, que a la vida deu existir-hi una bella i humana igualtat de drets que desterri el dolor que llatzera el cor dels homes i no els allunyi d'aquella igualtat del no patir que nosaltres voldríem veure resplendir esplendorosament en les alçaries on la mala fè i les dolentes accions dels homes no hi arriben.

Es aquesta la nostra idealitat i és aquesta la nostra dèria. Una i altra empenyen la nostra actuació d'homes lluitadors per la reivindicació nacional del nostre poble que voldríem veure formosament humà, sense defectes ni petites miseries.

Amb una actitut constantment digna que la nostra Patria adoptés, lograríem que les aspiracions catalanes passessin a ésser un capítol del llibre de justicies acomplertes que a l'historia de l'Humanitat cada dia van afegint-se. No succeiríen aquestes fluctuacions que la cosa pública a Catalunya experimenta ni tampoc s'esfumaríen amb tanta facilitat els grossos movimenrs de caràcter patriòtic iniciats a la nostra Terra. I és que amb l'adopció d'un persistent mètode de fortituts ideològiques, sense batzegades ni contraccions, l'ideal faría la seva vía d'una manera pausada i serena i adquiriría eficacia profonda i segura.

Manca que'ls patriotes de la Catalunya nostra dotin el llur esperit d'un sentit de termes mitjos que no condueixi les seves idees cap a les estèrils actituts i els procediments verbalistes, però que furgui per l'interior de l'ànima catalana i, amorosament, la fecondi infondint-li un cúmul de virtuts integrament catalanísimes i lliberadores. Cal adoptar el sentit de termes mitjos de que parlem, per a fer-ne aplicació a tot quan faci referencia a l'exteriorització, en sorollosa forma política, de les aspiracions nostres. Per tot quan se refereixi a sentiment d'idees, a professió íntima de la ideología catalana, no cal pas dir que no hi caben aquells termes mitjos, puix, nosaltres, homes d'idees que breguem per a instaurar les nostres a Catalunya, entenem que sempre, sempre, els ideals han de sostenir-se gallardament, rebutjant les interessades conveniencies i els baixos oportunismes.

MANEL JULIACHS.

SOCIETAT CATALANA D'EDICIONS

OBRES DARRERAMENT PUBLICADES

Debats sobre'l Catalanisme

per A. Rovira i Virgili

La lloca de la viuda i altres narracions

per Prudenci Bertrana

Som catalans!

D'ALGUN temps ençà, sembla que la nostra propaganda va entrant de ple en les classes vulgarment dites populars. Enhorabona!

Doncs an aquestes classes, factor importantíssim i indispensable per a la constitució d'un poble que com el nostre aspira a la reconquesta de la seva llibertat nacional, prediquem-los-hi, diguem-los-hi ara que'ns escolten, lo que és el catalanisme. Perquè, la generalitat d'elles, solament el coneixen superficialment per lo que'ls hi n'han dit en periodes electorals.

Diguem-los-hi, que'l catalanisme de la Unió Catalanista està basat en la recatalanització dels catalans, fent-los ciutadans dignes d'assolir la llibertat de la Patria, a l'ensems de la propia individual.

Diguem-los-hi que Catalunya és una nacionalitat posseída de tots els caràcters naturals, indispensables per a la seva constitució.

Expliquem-los-hi que la Patria Catalana ha sigut, i que'ls séus temps esplendorosos finiren al finir la seva llibertat nacional, i que mentres no li reconquerim, no tindrà altre remei que continuar el séu curs, a remolc del centralisme madrileny que l'ofega, invadint-la per tots costats amb el sens fí de plagues que arrocega.

Fem-los-hi entendre, que les curses de braus deuen rebutjar-se, perquè embruteixen en alt grau els esperits, enterbolint les intel·ligencies, que s'emborratxen amb la sang que's vessa en aquell cercle de corrupció humana, on se celebren.

Fem-los-hi veure la manca d'equitat de l'actual servei obligatori, pitjor que'l que regía anteriorment, ja que amb el servei de quintes alguns se n'escapaven, de les molesties morals i materials que reporta a la joventut, el deixar els estudis o la professió amb que s'encamina per a assegurar-se el séu pervindre; que a l'ensems, compendràn que'l servei voluntari és l'únic demòcrata per essencia, en el qual poden acudir-hi tots aquells que per la seva plana vocació s'hi sentin encaminats.

Exposem-los-hi bé totes les virtuts que inclouen les nostres doctrines, rublertes de fraternitat envers els demés pobles de la terra; els quals reconeixeràn la nostra personalitat nacional, el dia que'ns haurem fet dignes de posseir-la. I aquest dia serà, quan totes les classes i estaments de Catalunya, amb coneixement de causa, diguin:—Som catalans!

JOAQUIM DELCLÓS I DOLS.

Per a l'Armenia-Nació

EL Comitè central del partit armenià S. D. Hentchakista, ha llençat un clam a l'opinió pública del món civilitzat i del qual clam ens fem deure de publicar-ne la traducció dels principals fragments:

«L'Armenia, damunt de la qual pesa el jou barbre dels Turcs amb l'assentiment de l'Europa, ha devinguda actualment el teatre de la guerra russo-turca, participant de la sort de Polonia i de Bèlgica. Però, endementres que'l món enter tingué l'ocasió de compendre la situació de Bèlgica martre, l'Armenia sangonejanta romàn encara ignorada i abandonada.

El vell perseguidor dels cristians, sentint-se lliure i irresponsable, tot d'una ha recomençat els grans degollaments de 1894-96. Nostres informacions particulars ho testifiquen.

La declaració oficial de les potencies aliades, feta el 24 de maig, que feia personalment responsable la Sublim Porta i sos representants, de totes les degollades d'Armenis, confirma oficialment la situació crítica de que parlem. Mes, nosaltres, bo i remerciant als aliats son bell geste, creiem que aquesta declaració no exercirà pas l'influencia esperada damunt el governament selvatge i assassí qui, ja en temps normal menyspreua l'opinió pública del món civilitzat i les menaces que ara l'una, ara l'altra, les potencies li anaven fent.

Els degollaments monstruosos que devasten avui l'Armenia, malgrat la declaració, no tindràn fi per ara. *La nació armeniana qui, des dels temps pre-històrics fins avui, ha sabut conservar sa existencia i sa individualitat nacional, està exposada al gran mal secular.*

El partit armenià S. D. Hentchakista, prenent en consideració aquest cas, en nom de l'humanitat i de la justicia, *apel·la a l'opinió pública del món civilitzat i als estats neutres, per a detindre, mitjantçant un esforç comú, les grapes que assassinen a una nació històrica.*

...Dintre aquesta gegantina lluita de nacions, són nombrosos els petits estats organitzats que, després de dèu mesos de guerra, encara no han comprès el crim comès contra la civilització, la justicia i la pau del món. La nació armeniana, al contrari, des del primer moment tingué la gosadía de fer causa comuna amb els aliats. Fou un espectacle èpic i digne de tots els elogis, veure una nació més de sis segles martiritzada, oblidar ses rancunies contra l'Europa i preparar a sacrificar-se, amb les

armes a les mans, per a la causa de la civilització.

Més de 130,000 soldats i voluntaris armenis, lluiten, sots les ensenyes russes, contra les armades alemanyes i turques.

...La simpatía pràctica i espontania de l'Armenia a favor dels aliats, serà, no hi ha dubte, apreciada i recompensada per ells a l'ensendemà de la victoria certa, donant una solució a la qüestió armeniana, *solució que dèu haver ésser necessariament conforme als vots, a les aspiracions de la propia nació armeniana.*

La qüestió armeniana és un dels principals factors de la qüestió d'Orient. La solució és la condició *sine qua non* del restabliment d'una pau durable. L'Europa ha fet ja, en aquest sentit, belles prometences i accions solemnials. Durant la guerra balkànica, el partit armenià S. D. Hentchakista, pel mitjà de sos apel·laments i de ses obres, remembrà la necessitat i la oportunitat de tal solució. Mes, l'oposició d'una part de les potencies, i l'indiferencia de l'altra, impedí la realització.

Al congrés de la pau de demà, l'Armenia ferida, mes amb el cap ben alt, vindrà a reclamar sos drets històrics. Estem segurs que'ls Aliats, victoriosos, prenent en consideració la necessitat de resoldre la qüestió armeniana en el sentit indicat per nosaltres, desitjaràn arranjar definitivament aquesta disortada qüestió, a l'objecte d'evitar a les generacions futures noves complicacions.

El partit armenià S. D. Hentchakista, qui fou el primer partit revolucionari a Armenia, que organitzà i dirigí els moviments insurreccionals de Lassom, de Zeïton, de Constantinolpa i d'altres localitats, *se creu ésser el fidel intèrprete dels vots unànims de la nació armeniana, al demanar l'autonomía de l'Armenia, sots la protecció de les potencies Aliades.*»

Aquest clam, és una nova mostra de la vitalitat que té tot poble com a personalitat étnica, si dins les seves venes, conscient o inconscient, hi vibra l'instint nacional. Al costat de les armes aliades, hi ha tota munió de pobles posseits, envejablement, d'aital instint, els quals pobles sublimen la causa dels Aliats, fent-la la causa més justa i més humana, car és la causa conforme al sagrat principi de les nacionalitats.—P.

El Comité de Premsa de la Unió Catalanista

HEM arribat a una tal intensitat en el desenrotllo de la propaganda, durant aquests darrers dies, i són tan magnífics els resultats que s'obtenen en tots els ordres, que hem d'abstenir-nos en absolut de donar dades concretes, perque'ns exposem que a la sortida d'aquest número resultin ja insuficientes i endarrerides.

Una de les característiques més eloqüents de com és acullida la organització del «Comité» és el resultat obtingut en el nomenament dels Redactors-Corresponsals. Ha calgut que ens adrecéssim a un amic de fòra, demanant-li una cooperació de voluntat i patriotisme, per a que'ns respongués posant-se resoltament al costat nostre, acompanyant la seva decisió, amb paraules de noble amistat i encoratjament.

Avui, abans de començar l'actuació del «Comité», comptem per al desempenyo de aquests càrrecs, que vindràn a representar la unificació de la vitalitat de Catalunya, amb la valiosa col·laboració de ferms catalanistes, cada u dels quals, des de la respectiva localitat, treballarà per a la obra nostra, que ja ho és de tots, a profit de Catalunya i de les seves reivindicacions.

Aquella necessaria propaganda per a dotar-nos d'un nombre indispensable d'adeptes per a constituir el fonament de la desinvolta actuació del «Comité» — propaganda de la que ja hem vingut dient que n'havíem recullit el més falaguer resultat — se troba també en aquests díes en el séu període culminant. Tots aquells individus que'ls noms i adreces ens havíen sigut facilitats per companys nostres, estàn rebent actualment la visita dels amics que s'han emprès la tasca de recabar la definitiva adhesió dels que no han respost a altra mena de requeriments. El resultat és el que ja prevèiem des del primer dia, i el «Comité» amb l'ajuda de tots, podrà amplement desenrotllar la seva acció propagadora i difusiva dels ideals de la nostra Unió Catalanista.

El primer número de LA NACIÓ que sortirà el vinent dissabte dia 3 de juliol, ne serà una veritable exposició d'aquests ideals que són el programa de la nostra col·lectivitat política. Cal no més, repetir, que s'hi publicarà taquigrafiada, la conferencia del nostre il·lustre amic En D. Martí i Julià, donada el diumenge dia 13, sobre Les «Orientacions de la Unió Cata-

lanista». El text, degut als nostres més eminents amics, agavellerà en els séus diversos aspectes tot el programa que constitueixen les susdites orientacions; i les seccions d'informació de Catalunya deguda als companys Redactors-Corresponsals i la d'expansió catalana, que compendrà l'acció dels nostres germans arreu del món, palesaràn l'importancia que a la nostra edició popular hi aportaràn, juntament amb les d'informació nacionalista i social en tots els séus aspectes.

El primer número de LA NACIÓ, de 16 planes, del que se'n farà una llarga tirada, se vendrà ja per tot Catalunya, i per a atendre al séu caràcter de propaganda i difusió, valdrà no més que cinc cèntims.

RENAIXEMENT, que passa a ésser orgue de la «Joventut Nacionalista de Catalunya», apareixerà en el primer número sots el séu nou aspecte, augmentant el nombre de planes fins a setze. Els oferiments valiosíssims que'l séu director reb constantment de les més rellevants personalitats de la nostra literatura, al costat de la intensa acció de la «Joventut», asseguren per a la nostra Revista una vida esplendenta de irradiació ideològica i d'alt mèrit, poc sovint assolida a la nostra Terra per cap altra publicació.

Es a dir, que'l «Comité de Premsa de la Unió Catalanista» va a començar la seva acció, comptant amb el succés que la seva intervenció ha d'assolir damunt del nostre poble, per a la major divulgació i instauramenf dels ideals nacionalistes proclamats per la nostra Unió Catalanista.

Recordances de l'istiu passat

EN Marcelí, recolzat a la barana de la glorieta d'istil templet grec que coronava la torratxa de l'establiment termal, com abstret, feia estona romanía contemplant el cap-el-tard d'aquell dia dels primers de la tardor. Estrany apesarament l'invadía, — llangor que s'apodera de l'esperit dels istiuejadors anyorívols de la traut ciutadana i que alhora senten com una lleu, però aguda recança d'anarse'n d'aquell poble apacible.

El foscant de la nit arribava pausadament. Grops de núvols palidencs cobríen l'espai, deixant per cí i per llà llenques d'atzur, sobralles de les blavors dels díes estivals. Els esguards d'En Marcelí eren fits, talment com si miressin sens veure. A ben segur que dins l'esperit d'En Marcelí, imprecís, veia el present escapar-se d'una manera continua, ràpida, tan ràpida que quan ens en adonem ja hem malgastat un bon troç i a voltes tota una vida al no-res, a la inutilitat més insensata. Nostra vida no és més que un punt que anem afegint a la infinita ratlla de la eternitat. I un punt és sols un moment, és sols un instant que no retorna. Cal viure'l aquest moment; cal que se l'aprofiti aquest instant, de lo contrari haurem existit solament per a desaparèixer...

Quan En Marcelí arribà, a començaments d'istiu, a l'establiment, la seva familia feu coneixença amb la familia Rigol, hisendats de Banyoles que tenien, ademés, una gran sureda cap als vols de Palafrugell. Claudina Rigol, filla jussana d'aquella patriarcal familia gironina, era una damisel·la d'aires aciutadanitzats, formosa, plena de xamositats de col·legiala. Era, en fí, una de nostres jovenetes educades dins la fredor d'un convent, per a les quals, llevat de les vestidures de ço *que fa fí*, tot el demés són trivialitats o coses que les creuen inassequibles als séus esperits. Sa boniquesa era captivadora. Ademés, acostumada al setge nodrit de galantejadors, que mai manquen a les tertulies de veinat, als balls o a les societats recreatives, Na Claudina posseía certa vivesa insubstancial en respostar als agressius, als malintencionats, als inofensius...

La primera tarde que En Marcelí passejà pel jardí de l'establiment, la vegé rodejada de cinc o sis jovenets, la flor de la colonia, entre'ls que hi ressaltava un tinentet de cavallería per son habillament groc i blau, i per son casc de gran plomall de pèl de panotxa. Era el que gaudía les preferencies de Na Claudina. En Marcelí s'apropà al cercle i canviaren la primera salutació, després de la de pura fòrmula de presentació familiar, amb Na Claudina. Després, En Marcelí, saludà amb un acotament de testa cerimoniós a dreta i a esquerra... Anava a retirar-se, quan Na Claudina digué als contertulians: «Tinc el gust de presentarlos-hi En Marcelí Vilardebó...» I seguiren salutacions afectistes, encreuament de targes, noms, cognoms... hi havía qui tenía quatre cognoms amb dos «des»: de Castro i de la Encina, etc.

Aquella presentació fou fatal pel tinentet. En Marcelí, jove de món, que posseía una sòlida educació i una innata ironía, perfeccionada en

sa llarga estada a Anglaterra, prompte feu ombra, i ombra densa, a la raquítica figura del tinentet magristó, al qual no li valgueren les dues creus sense paga, ni la mig llaurejada, guanyada a les maniobres dels camps de Carabanchel, que lluíen damunt son pit.

No tardà gaire, En Marcelí, a passejar, triomfanta,la seva vanitat de jove per entre'ls joves de la colonia istiuenca. Fou un estat psíquic que ell, de moment no se'n va donar compte. Ço que era el que an ell li plavía, eren les indirectes, les al·lusions, la petita gloria que'l feia objecte de totes les conversacions dels rotllos, on cadascú hi va a lluir la empalagositat d'uns cumpliments estudiats, i els desgranaments d'unes frivolitats més o menys ben dites. Malgrat ésser aquest el sentiment que feia dedicar an En Marcelí ses millors atencions a Na Claudina, ell arribà a creure's que l'aimava.

L'amor que prest és vinguda prest se'n és anada, digueren nostres clàssics.

Avui, dalt de la torratxa, recolzat a la barana de la glorieta, l'esguard perdut a l'enllà, cogita tot un passat insuls, remembra paraules incisives, ullades més incisives encara, estretes de mà dissimuladament, besades llargues a les puntes d'aquells ditets suaus... Vingué'l setembre i amb ell núvols palidencs, despedida de gents, enrenou de vagatges, ço és: quelcom que s'acaba. I aquell idil·li tocava el séu terme. Ço que abans eren delectosíssims moments de xiuxiueig s'eren convertits en hores d'enraonament pesat: frivolitats i gelosíes mutues. El setembre havía escampat cansanci, avorriment.

Avui era la segona tarde que En Marcelí no havía anat a retrobar a Na Claudina. Sentía un cert penediment, una certa temença dins de tot. — Qui sab si ella m'estima? — I el penediment s'agegantava dins sa imaginació i es sentía indignat contra sí mateix, per sa feblesa imperdonable. Ell recomençava la historia al dia de la presentació al grupet de galantejadors de Na Claudina, saludant a tots simplement, i des d'aquell dia contemporanitzar amb tota la colonia, sense rivalitats, transcorrent amb placidesa les hores d'excursió, de tennis, de tertulia... i retornar a la vida de la ciutat, sense opressions d'esperit, sense lligams a la voluntat... car era indubitable, ço que Na Claudina li havía dit, cap-cota, les galtes enceses com la grana, la veu apagada i les mans laces entre les seves... era cert, havía d'ésser cert forçosament. Ella l'estimava! I ell, En Marcelí, se regoneixía culpable, — car ell no, no... l'havía enganyada boi enganyant-se ell mateix: no l'aimava, no podía aimar-la. Na Claudina era massa simple, poc substancial, — tota una cultura separava En Marcelí de Na Claudina. — I ell havía encesa la flama de l'amor en son cor!

Vegent tota la intensitat del séu desacert, cercava en sa imaginació un medi que'l lliurés dignament de la situació.

La nit era vinguda. Arreu quietut i soletat. L'aire era fredorós. L'establiment començava a pendre l'aspecte de presó que solen tenir a l'hivern aquests edificis.

Lleus, oí En Marcelí, el refrec d'unes petjades damunt l'arena granalluda amb que eren encatifats els passadiços dels jardins de l'establiment. Quasi bé sota d'ell ressonà un bés golós, bestial, que'l despertà de l'insomni.

Instintivament baixà la vista. Poc obirà; la fosca sols li deixà veure la silueta d'una dòna i quelcom informe, irradiant petites lluissors, apropat, molt apropat a ella.

Contragué En Marcelí el rostre d'estranya satisfacció, feu un pregón sospir, i se sentí l'ànima absolutament lliberada.

F. MARKABRÚ.

Elogi

AGAFEM la ploma per a tributar un elogi, potser el més merescut que haguem fet. I ens caldràn poques linies per a complir, joiosament com ho fem, el nostre deure. El rendim a En Josep Botey.

Es el cas d'un comerciant que ha publicat un llibre; un comerciant qui atent curosament els séus afers professionals i els séus afers familiars; tanta cura hi posa, tant d'esforç hi inverteix, que per aquest costat el nostre admirat ciutadà mereix un efusiu respecte. Però el comerciant, és un ciutadà excel·lent, un nacionalista, i en mig dels afers propis de la seva persona hi posa un amor fecond per la col·lectivitat; i enfòra d'ells exercita constantment una actuació seriosa de patriotisme, en prò de la educació dels catalans; de l'Associació Protectora de la Ensenyança Catalana n'és un puntal fermíssim avui i feliçment per aquesta entitat en sigué alguns anys president; encara més: tot col·laborant magníficament, quietament, a la obra del nostre aixecament esperitual, publica de tant en tant algún arti-

cle i no són pas articles d'un burgès, sinó d'un nacionalista, d'un socialitzant. Ara fa pocs dies ha publicat un llibre que regala als amics, mig d'amagat. Es la ressenya d'una excursió que va fer un istiu pels Pirineus; una nova satisfacció espiritual que'l comerciant s'ha donat; una nova emoció pels séus bons amics.

Amb això quedarà fet l'elogi d'aquest ciutadà exemplar En Josep Botey. Comerciant nacionalista, modestament abnegat, que no pensa pas en fulles electorals precisament; perteneix ell a la més alta jerarquía dels nostres comerciants, segurament n'és una excepció gloriosa que'ns fa preveure en el demà una aristocracia cívica imperant en tots els estaments, i molt especialmentan el que ell perteneix tan mancat d'espiritualitat i de patriotisme.

El llibre, bellament editat i il·lustrat amb fotogravats, n'és una alta mostra del nacionalisme d'En Josep Botey. Escrit sense cap mena de pretensió literaria, és una descripció que's llegeix amb gust, d'una excursió a Ulll de Ter, Noucreus i Nuria. Conté una ressenya metòdica, encisadores observacions i sobre tot un desig santíssim de que'ls demés sentin la efusió que l'autor sent per aquelles muntanyes; respira bondat el llibre, exhala una forta puresa d'ànima. Es tot, el fet de la publicació, i el llibre mateix una galant mostra de nacionalisme. El fet d'haver-lo publicat, diem—sobre tot quan el senyor Botey el regala, així d'amagat—entre les llibretes de comptabilitat i unes mostres de cotó que pel comerciant del costat són la *única*, la *única preocupació* després de la torre i potser, potser — no gaire perque l'Ajuntament *roba* amb els séus crescuts impostos — potser, *aquella*... Oh, l'austeritat!—C.

Institut Català de Gimnàstica Rítmica

FINS a quines sublimitats arribarà l'humana intel·ligencia en la seva recerca de la bellesa?; això era el que'ns preguntavem quan meravellats, sortíem de Sessió-prova de clausura de curs de l'Institut Català de Gimnàstica Ritmica.

En Joan Llongueras son director, volgué que la festa tingués un caràcter íntim, de lliçò, com digué al començar en belles paraules per explicar la obra fins avui realitzada i'ls projectes per l'avenir, deixant pel vinent octubre la celebració de la Festa del Ritme i de la Dança que motius poderosos han obligat a ajornar.

La primera part de la sessió la constituiren els exercicis i les cançons amb gestes. Sols després d'aquests exercicis on el ritme musical i el ritme plàstic s'hi troben tan íntimament lligats, on els moviments hi estaven tan bellament harmonitzats i ordenats sense trobar-hi mai, ni de lluny, una disciplina automàtica, es pot compendre com els deixebles de l'Institut interpreten amb llur còs les composicions dels grans mestres de la Música.

Després d'haver vist entre altres exercicis la rapidesa amb que s'aixecaven a executar el ritme que altre company acabava d'indicar picant de mans, o fer mitjançar un compàs entre l'interpretació al piano i l'execució, es tenía la convicció de que les lleis del Ritme vivíen en ells.

I en quedàvem plenamemt convençuts al veure executar en la segona part una «Mazurka» de Chopin, un «Minuet» de Schubert i una «Dança» de E. Jaques-Dalcroze, interpretades per tres gentils deixebles que amb el llur còs exterioritzaren d'una manera admirable les emocions que la Música produía en la llur ànima; dignes de tot elogi foren també l'interpretació de la «Marxa fúnebre» de Mendelssohn, plena d'una punyenta dolor, d'un «Scherzo» de Beethoven i de dugues «Fugues» a tres veus una de Bach i altre de Haendel. L'interpretació d'aquestes fugues fou per a nosaltres una sorpresa i una meravella.

El mestre Llongueras volgué donar-nos per final un avençament de les dances de l'«Alceste» de Gluk, que s'han d'executar per complet en la pròxima Festa del Ritme i de la Dança i de les quals s'en interpretaren dugues, que valgueren als mestres i deixebles una sorollosa ovació. Volem també esmentar l'ingenuitat i senzillesa exquisides amb que'ls petits deixebles executaren dugues cançons amb gestes, que foren premiades amb un calurós aplaudiment.

La Gimnàstica Rítmica enclou indubtablement un alt valor pedagògic i artístic i senyala nous camins a les generacions futures per al llur perfeccionament; és per xò que desitjem que'l mestre Llongueras vegi ses esperances realitzades, perquè les generacions catalanes de l'avenir facin un culte de totes les manifestacions de la Bellesa.—P.

Joventut Nacionalista de Catalunya

Conferencia d'En F. Rosell

A la vetlla del dia 19 del corrent tingué lloc al Casal Nacionalista de la Sagrera, la primera conferencia del cicle organitzat per la Joventut Nacionalista de Catalunya, i en la que nostre bon amic En F. Rosell hi desenrotllà el tema: «Generalitats sobre la teoría dels impostos. L'impost progressiu».

Feta que fou, pel president del Casal senyor Duràn, la presentació del conferenciant, començà tot seguit aquest fent una suscinta exposició de quins són els deures dels administradors públics i afirmant que'l ciutadà dèu contribuir a les despeses de l'Estat que indirectament li són propies, sostenint, però, que com tota riquesa és una acumulació dels productes esdevinguts de l'acció mancomunada dels valors capital i treball, és damunt d'aquella on dèu recaure tota l'acció tributaria. De aquesta faisó gravant la riquesa, que de dret pertany tant a l'obrer com al burgès, aquell ja tributa a l'Estat la part que li correspòn. Combat els impostos indirectes que tan injustament mermen el presupost ja migrat del proletariat, dient que dèu anar-se, progressivament, a la llur abolició, per a concretar-los tots en els directes.

Defineix l'impost dient que és el tribut que l'administrador públic imposa als ciutadans tots per a fer front a les necessitats de l'Estat, del Municipi, etc., i és, aplicat equitativament, com un instrument midador de la economía social. Però per a que l'impost tinga una efectivitat moral i sía verament un instrument midador de la economía social, ha d'ésser aplicat allà on la efectivitat econòmica existeixi i no on no hi hagi altre que acció nominal, no efectiva.

Passa a estudiar les coses tributables fixantse principalment en la propietat rústica i urbana afirmant la necessitat de que a la propietat urbana se li limiti l'usdefruit, en la tributació que deuría aplicar-se als solars no edificats, i aiximateix la aplicable a les herencies a les que califica, generalment, d'engendradores del parasitisme, de tenir una influencia depravadora i d'ésser causa de l'atrofiament d'energíes ben aprofitables per al bé de la col·lectivitat.

Sosté que l'Estat, representació suprema de la col·lectivitat, dèu ésser l'únic hereu de tota fortuna, ja que havent eixit aquesta de la col·lectivitat, és just que a ella retorni per a millorar-la.

Entra a estudiar l'impost progressiu afirmant que tota tributació per a merèixer els honors de justa tributació ha de descansar sobre la base de treure d'allà on hi ha, progressivament; la justicia ens diu que hem de gravar a la minoría privilegiada en bé de la majoría necessitada dels medis per a viure una vida de placidesa. Combat la proporcionalitat que hi ha entre'l ciutadà que té unes rendes de 1000 ptes. i en paga 100 a l'Estat, per exemple, i el que fruint d'uns rèdits que sumen 10,000, paga 1000 pessetes. Un i altre són mesurats amb un mateix patró, paguen el 10 %, prò lo equitatiu ens diu que hi ha més justicia, valgui l'exemple, en fer tributar el 1% al primer i el 10% a l'altre.

Defensa, amb sólida argumentació, l'impost progressiu, de les teoríes amb que ha sigut combatut; diu que en els principals Estats en certes escales és ja aplicat—demostració de sa bondat—i que al Novíssim Continent, n'hi ha quelcun, d'Estat, que l'aplica d'una faisó molt semblant a la patrocinada pel Socialisme. Afirma que l'escola econòmica-socialista no la separa d'altres doctrines una més justa tributació, un millor impost, ja que aspira a la lliberació de l'home fins de tot impost, sinó la propietat i la repartició dels béns.

Segueix fent una serie de consideracions demostratives de la bondat de les tendencies econòmiques del Socialisme; afirma que per a llur major efectivitat, cal que tots els continents estiguin lligats a una federació universal per a poguer fer front a l'egoisme dels homes, i acaba cantant un himne a la llibertat complexitiva i a la felicitat dels homes.

Veus aquí, considerablement extractat, el valiós treball de nostre volgut amic Rosell que fou aplaudidíssim per la nombrosa concorrencia que acudí a escoltar-lo, entra la que s'hi trobaven nostres volguts companys de Joventut, senyors Culí, Castellà, Vives (S.) i Alcàntara.

♦ ♦ RENAIXEMENT ♦ ♦
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
- - Carrer Alvarez, n.º 6 pral. - -
Hores d'oficina: de 6 a 8 tarda, i de 9 a 11 nit
Preus de sotscripció: 2 ptes. trimestre
Estranger: 12 ptes. any.

NOVES

Organitzada per la Secció de Propaganda del Centre Autonomista de Dependents del Comerç, el prop-vinent dissabte dia 3 de juliol, En M. Duràn i Tortajada donarà una conferencia en el local de la mentada entitat, sots el tema: «Catalunya i Valencia, Nació».

Perteneix aquesta conferencia al cicle de les de la «Joventut Nacionalista de Catalunya».

* * *

El jovent sardanista de Sarrià, ha organitzat una serie de dotze audicions de sardanes anomenades «Vetlles d'istiu», que tindràn lloc a la Plaça Gran d'aquell poble, les vetlles dels díes festius de la present temporada.

Aquests entusiastes joves mereixen el nostre elogi per la organització de tan simpàtiques festes.

* * *

Entre el jovent catalanista de Sarrià es parla de la constitució d'un grop encarregat d'obrir una sotscripció popular per a adquirir una bandera catalana i ofrenar-la a l'Ajuntament per a que sía a'ïçada al cim de la Casa de la Vila en les les festes populars i en les commemoracions patriòtiques.

* * *

Dimarts, dia 29, a les 10 de la vetlla, tindrà lloc a la Joventut Valencianista, Caçador, 4, principal, un míting commemoratiu de la pèrdua de les llibertats valencianes. En aquest acte de propaganda nacionalista hi pendràn part, ademés de valiosos elements valencianistes, nostre amic en Francesc X. Casas i Briz, en representació de la Unió Catalanista; En J. Bofill i Matas, per la Lliga Regionalista, i En Ignasi de L. Ribera i Rovira, per la Unió Federal Nacionalista Republicana.

* * *

Els actes que el Casal Nacionalista de Sans «Els Segadors» celebra amb motiu de la seva inauguració i que degueren començar ahir nit amb el gran míting de propaganda, continuaràn avui a la tarde a dos quarts de cinc, amb una audició de sardanes per la cobla «Barcino», i a les 9 de la vetlla amb un extraordinari concert per el llorejat «Orfeó de Sans».

Aquests actes tindràn lloc en el séu propi hostatge, carrer Cros, 5.

* * *

Avencen ràpidament els treballs per a la implantació a Vallvidrera d'un Teatre de la Natura.

Es representarà «L'Arlesiana», havent-se encarregat de la part musical el mestre Pahissa, figurant-hi ademés una escullida orquestra.

En el taller del senyor Junyent es treballa d'una molt activa faisó en el decorat escènic aixis com en els objectes ornamentals del Teatre.

La vinenta setmana començaràn els assaigs sota la direcció dels senyors Pous i Pagès i Enric Giménez.

Sabem també que's prepara una esplèndida funció d'aquest genre a la propera ciutat de Sabadell. Tindrà lloc, segons diuen, el dia primer d'agost en el bosc de cân Feu, representant-se amb tota propietat «Terra Baixa» de l'eximi Guimerà, per l'Enric Borràs.

Vol implantar-se aixís maleix aquest espectacle en diverses ciutats de Catalunya, entre altres Terrassa, Olot, etc.

Desitgem que aquestes iniciatives puguin portar-se a cap.

* * *

L'Esbart Barceloní de Dançaires del Casal Catalanista del Districte III, està organitzant, per a celebrar properament, unes grans festes en commemoració del primer aniversari de la seva fundació, entre les quals festes hi figura un gran concurs de sardanistes amb premis en metàl·lic oferts per varies entitats de la nostra Unió Catalanista.

Col·legi de Sant Jordi

ORGANITZAT per aqueix Col·legi, el passat diumenge es celebrà a l'«Auditorium» un Festival Infantil que hi atragué a molta concorrencia amadora i servadora d'un bell sentiment de catalanitat.

Els qui recordem aquells jorns de febrositat patriòtica no podem pas oblidar al mestre Flos, qui, en els romiatges per Catalunya, arreu el trovàbem, cercador d'encoratgements per a prosseguir la seva formosa i venerable obra de l'ensenyament en català.

Ben segur que l'arribar a assolir l'èxit definitiu d'avui li haurà costat molts sacrificis i més grans desenganys. Però davant el resultat obtingut, creiem pot donar-se per ben satisfet.

El programa del Festival fou desenrotllat sense cap mena d'entorpiment, i tots els deixebles mostraren l'alt grau d'afecte que senten pel séu professor. Per a fer justicia, hauríem de parlar de tots els deixebles amb elogi, i en el perill d'incorre en involuntaries omissions, ho farem en termes generals, dient que provaren un veritable amor a l'estudi i a Catalunya.

Les cançons escolars, les poesíes llegides, el concurs geogràfic i la «Corona històrica» eren demostració palesa de lo ben pràctica, profitosa i catalana de les ensenyances que's donen en el «Col·legi de Sant Jordi.»

Acabà l'acte amb el cant del nostre Himne nacional demanat pels concorrents i aplaudint als joves escolars.

Nosaltres acabarem aquestes ratlles, que la manca d'espai ens priven d'allargar, felicitant als deixebles tots, als professors i molt especialment al nostre amic, el Director, En Francesc Flos i Calcat, que per la seva fè en l'ensenyança catalana mereix tots els honors de la Patria.

Imp. CATALONIA. — Passatge Pont de la Parra, 6.